

44. ad-Dukhan

Källa: Introduktion till Koranstudier
Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

44. ad-Dukhan

Namn

Suran har fått sitt namn från ordet *dukhan* som förekommer i vers 10.

Uppenbarelse period

Det finns inga autentiska traditioner som exakt anger när denna sura uppenbarades, men dess innehåll visar tydligt att den sändes ned under samma period som surorna *az-Zukhruf* och några av de tidigare surorna i samma serie. Denna sura uppenbarades dock något senare. Den historiska bakgrunden är följande:

När de icke-troende i Makkah blev allt mer fientliga i sin attityd och sitt beteende, bad Profeten: "O Gud, hjälp mig med en svält lik den som drabbade Josefs folk." Han tänkte att om folket drabbades av en svår prövning skulle de minnas Gud, deras hjärtan skulle mjukna och de skulle ta emot varningen. Allah besvarade hans bön, och hela landet drabbades av en så svår hungersnöd att människorna led oerhört. Till slut kom några

av Qurayshs ledare — och Abdullah ibn Mas‘ud nämner särskilt Abu Sufyan — till Profeten och bad honom att be Allah lyfta denna plåga från folket. Det var vid detta tillfälle som denna sura uppenbarades.

Ämne och innehåll

Inledningen till den uppenbarelse som sändes ned som varning och påminnelse till Makkahs folk innehåller flera viktiga punkter:

1. **"Ni, Makkahs folk, misstar er när ni tror att Koranen är Muhammeds eget påhitt."** Denna bok bär själv det tydliga vittnesbördet att den inte är en människas ord utan Allahs, världarnas Herres.
2. **"Ni värderar denna bok fel."** Ni tror att den är en olycka som drabbat er, medan den stund då Allah av ren barmhärtighet beslutade att sända Sin Profet och Sin Bok till er var en välsignad tid.
3. **"Ni inbillar er dåraktigt att ni ska kunna kämpa mot denna Profet och denna Bok och segra."** Men Profeten har sänts och Boken uppenbarats i den stund då Allah fastställer öden — och Hans beslut är inte svaga, föränderliga eller grundade på okunskap. De är fasta, visa och orubbliga beslut från universums Härskare, den Allhörande, Allvetande och Allvise.
4. **"Ni erkänner själva att Allah är Herre över himlar och jord och över allt i universum, och att liv och död endast ligger i Hans hand."** Ändå sätter ni andra vid Hans sida, och ert enda argument är att era förfäder gjorde så. Men om man verkligen tror att Allah ensam är Skaparen, Försörjaren och den som ger liv och död, kan man aldrig tro att det finns andra gudar värda dyrkan. Om era förfäder begick detta misstag finns ingen anledning att ni ska fortsätta i deras blinda efterföljd. Deras Herre var samma Gud som er Herre, och de borde ha dyrkat endast Honom — precis som ni borde.
5. **"Allahs barmhärtighet innebär inte bara att Han försörjer er, utan också att Han vägleder er."** För denna vägledning har Han sänt Sin Profet och Sin Bok.

Efter denna inledning behandlas hungersnöden som härjade i Makkah. Som nämnts hade den inträffat efter Profetens bön, i hopp om att prövningen skulle bryta de icke-troendes envishet så att de skulle lyssna. Det verkade som om detta delvis skedde, eftersom några av de mest envisa motståndarna ropade: "Herre, ta bort denna plåga från oss, så ska vi tro!"

Men Profeten fick veta: **"Dessa människor kommer inte att lära sig något av sådana prövningar. När de har vänt sig bort från en Profet vars liv,**

karaktär och ord tydligt visar att han är Allahs sanna budbärare — hur skulle då en hungersnöd få dem att tro?”

Och till de icke-troende sägs: **”Ni ljuger när ni säger att ni ska tro så snart plågan lyfts. Vi ska lyfta den — bara för att se hur uppriktiga ni är. Men ett större straff väntar er. Ni behöver en mycket hårdare prövning; små motgångar kommer inte att rätta er.”**

I detta sammanhang nämns även Faraos och hans folk. De utsattes för samma sorts prövning som Qurayshs ledare nu möter. Till dem kom också en ädel och hedervärd Profet; de såg tydliga tecken på att han var sänd av Allah; de bevittnade mirakel ett efter ett men gav inte upp sin envishet. Till slut beslöt de att döda honom — och de mötte sitt öde, som för alltid blivit en lärdom för mänskligheten.

Därefter tas temat om det kommande livet upp, som Makkahs icke-troende kraftigt förnekade. De sade: **”Vi har aldrig sett någon återvända till livet efter döden. Återuppväck våra förfäder om du talar sanning.”** Som svar ges två korta argument:

- 1. Förnekandet av det kommande livet har alltid lett till moralisk förstörelse.**
- 2. Universum är inte ett meningslöst spel av en tanklös gud; det är ett vist och genomtänkt system — och inget verk av visdom är förgäves.**

När de kräver att deras förfäder ska återuppväckas får de svaret: **”Detta sker inte på begäran. Allah har fastställt en tid då hela mänskligheten ska uppväckas samtidigt och ställas till svars. Den som vill rädda sig där måste tänka på det här. Ingen kommer att kunna rädda sig själv där — inte med egen kraft och inte med någon annans.”**

I samband med denna gudomliga domstol nämns både de skyldigas straff och de rättfärdigas belöning. Suran avslutas med varningen:

[KAPITEL 44](#)

[«43. az-Zukhruf](#)

[45. al-Jathiyah»](#)

-
- [Bönen gudomlig befallning](#)
  - [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
  - ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
  - [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
  - [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
  - [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
  - [Förstå Koranen](#)
  - [Lycka eller elände i nästa liv](#)
  - [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
  - [Rasism: Finns det en lösning?](#)